

ROKEN

Zijn Seef arriveerde aan tafel en hij dronk hem in één teug op. Een kind keek hem aan met grote ogen. Ogen die bewondering verraadden, want kinderen bewonderen zaken waar volwassenen hun neus voor ophalen. Hun observaties zijn gebaseerd op wat ze zien, in plaats van op eerdere observaties. Waar een ander een gore, oude man ziet, die zijn bier door zijn keel hijst met wansmakelijke teugen, adamsappel op en neer, inclusief vlezige geluidjes, daar ziet een kind een man die groot en sterk genoeg is om een volledig glas in één keer te doen verdwijnen in het binnenste van zijn lichaam.

Een reus.

Hij voelde zich ook een reus. Daar op zijn stoel, gevlochten van plastic riet met blinkend aluminium frame, aan een tafel die kwakkel stond op de kasseien, leeg bier erop, zichzelf klaar om er nog één te bestellen. En iedereen op dat terras was ondergeschikt aan hem. Hun tafels stonden kaarsrecht, hun drankjes werden geledigd op een burgerlijk tempo, hun conversaties vonden plaats onder elkaar en niet in hun hoofd. Kortom, ze deden het allemaal verkeerd en hij wist

het. Het kind keek hem aan vol bewondering en ontzag en hij wist waarom. Hij was de dans ontsprongen. Een sigaret! Om het te vieren!

Dat vond het kind maar vies. Kinderen hebben geen ontzag voor rokers, enkel onbegrip. Het is namelijk vies en ongezond en zeker niet zo indrukwekkend als snel kunnen drinken. Volgens de juffrouwen en meesters op school is roken trouwens nog erger dan pesten. Dat is waarom je wel klasgenootjes pest, maar zeker geen sigaret mag opsteken op de speelplaats.

Rokers hoesten en hebben hese stemmen, zien er stokoud uit en trekken zich terug in rokersgrotten.

Rokers hebben gele tanden en spuwen vuur.

Rokers zijn draken zonder schubben.

'Is alles naar wens meneer?'

'Nog zo één, graag.'

'Komt eraan meneer.'

Als hij geld had, zou hij de kelner wel een fooi geven. Dat ging hij ook zeggen zo dadelijk. De kelner deed namelijk zijn uiterste best. Jonglerend met bier en wijn en slalommend tussen de tafels en mensen die te ver achteruit leunden op hun stoelen en de lawaaimakers die zonder waarschuwing met hun armen zwaaiden, bewoog de man zich voort met de reflexen van een kat.

Hij zou het erg vinden om als gierig te worden aanzien. Gierigaards zijn lelijk. Hij zou zo graag mooi zijn.

Zijn overpeinzingen werden abrupt een halt toegevoerd door de tafel naast hem, waar uit een schijnbaar willekeurig samengesteld allegaartje een man

opstond en als een volleerd redenaar van wal stak. Waaroever, dat kon hem worst wezen, zoals alles hem wel een of andere worst kon wezen.

Wat zijn gedachtentrein zo verstoorde, was de slechte timing van die redenaar. Niemand van zijn gezelschap zag eruit alsof ze werkelijk zin hadden om te luisteren. Ze ondergingen hun slot slechts uit lam-lendige luiheid. Omdat geen van hen de fut had hun tafelmanoot het zwijgen op te leggen.